

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Μαμά, μην τρέχεις!»

της Ελένης Ράντου από την ΕΘΑΛ

Σκηνοθεσία/Μουσική επιμέλεια: Άδωνις Φλωρίδης. Σκηνικά: Γιώργος Παπαδόπουλος. Κοστούμια: Μαρία Περίδου. Χορογραφία: Κούλα Ηροδότου. Φωτισμοί: Αλεξάνταρ Γιότοβιτς. Παίζουν: Χάρης Πισιάς, Έλενα Χριστοφί, Κώστας Καζάκας, Μαρίνος Ανωγυριάτης, Χριστίνα Αρτεμίου, Γιώτα Καπακιώτη, Νούλα Θεοφυλάκτου.

ΠΕΤΥΧΑΜΕ την παράσταση της ΕΘΑΛ προς το τέλος του κύκλου της. Το συγγραφικό ξεκίνημα της Ελένης Ράντου ανέβηκε στην Αθήνα το 2002, άρεσε, πέτυχε εμπορικά και έφτασε στην κυπριακή σκηνή φέτος με σκοπό να αρέσει και να πετύχει και εδώ.

Έχει εύστοχο χιούμορ, γρήγορη εξέλιξη πλοκής, καλοσχηματισμένους κωμικούς χαρακτήρες, ενδιαφέρουσα δομή, αλλά και αναγνωρίσιμα πρότυπα. Δεν πρόκειται για πράγματα επιλήψιμα και χονδρά, όπως για μιμητισμό ή αντιγραφή, αλλά ωφέλιμη για το τελικό αποτέλεσμα επαφή της συγγραφέως με την περιρρέουσα λογοτεχνική και κινηματογραφική ατμόσφαιρα.

Από τα κύρια επίτευγματα του έργου -το κλίμα του τρελού τρεχαλητού των ηρώων και της πόλης τους. Ο τροχονόμος σύζυγος της Μαμάς που τρέχει ή βρίσκεται στο πόστο του στην καρδιά της πόλης, ή περιγράφει την κίνηση δίνοντας συμβουλές για παρακάμψεις. Αφορμή για τη γνωριμία του μακαρίτη αφηγητή με τη Ζωή είναι ένα τροχαίο. Όλοι βρίσκονται εν κινήσει και αργούν στα ραντεβού. Το άγχος, ο θόρυβος, οι μυρωδιές, η τρέλα και οι έραστρες διεισδύουν σε κλειστούς οικογενειακούς χώρους.

Ο Άδωνις Φλωρίδης μεταφέρει αυτό το κλίμα από το κείμενο στη σκηνή χωρίς απώλειες. (Βέβαια οι Λευκωσιότες θεατές είδαν προσαρμοσμένα στον Τεχνόχωρο στήσιμο σκηνών και σκηνικά του Γιώργου Παπαδόπουλου σε μια αναπόφευκτη αραίωση στο Δημοτικό Θέατρο του Στροβόλου). Όμως η παράσταση δύσκολα μπορεί να ξεφύγει στην αντίληψή μας από τη σφραγίδα της «δευτερογένειας». Το φάντασμα αυτό πλανάται πάνω απ' όλες τις κυπριακές παραστάσεις που ακολουθούν τις αθηναϊκές επιτυχίες. Αλλά το «Μαμά, μην τρέχεις!» είναι επιπλέον κομμένο και ραμμένο από τη Ράντου-συγγραφέα για τη Ράντου-ηθοποιό. Και δεν πρόκειται αποκλειστικά για τον κεντρικό ρόλο της Ζωής, αλλά για τις προεκτάσεις του σε όλα τα επίπεδα της παράστασης. Μια και πρόκειται για έντονη και πασιγνώστη τηλεοπτικά και θεατρικά προσωπικότητα, δύσκολα απαλλάσσεται κανείς από την εντύπωση ότι την αναγνωρίζει στις ατάκες όλων των ηρώων και στην ίδια τη κωμικοτραγική ύλη της ζωής τους, στον αυτοσαρκασμό των κεντρικών προσώπων και στο μαύρο χιούμορ των καταστάσεων. Η διάχυτη παρουσία της συνοδεύει και...δυσκολεύει την Έλενα Χριστοφί όχι επειδή εμείς ως θεατές φερόμαστε άδικα και συγκρίνουμε, αλλά επειδή ο

ρόλος είναι φτιαγμένος για διαφορετική υποκριτική προσωπικότητα, για πιο έντονα συναισθήματα -και του έρωτα, και της σύγχυσης, και της θλίψης- για πιο ριψοκίνδυνο κωμικό παίξιμο.

Παράξενο είναι, όμως τα ίδια προβλήματα βαραίνουν τη θέση του Χάρη Πισιά στο ρόλο του Αποστόλη, του εισβολέα-καταλύτη των οικογενειακών καταστάσεων της Ζωής και ταυτόχρονα πεθαμένου αφηγητή την ιστορίας. Φτιαγμένος από την ίδια στόφα με το ρόλο της Ζωής. Ο Αποστόλης θα έπρεπε να είναι πολύ πιο ακραίος και στις κωμικές και στις μεταθανάτιες του εκφάνσεις...έπρεπε να είναι διαφορετικός από πολλές απόψεις. Και ας μου συγχωρεθεί το πολλαπλό «έπρεπε». Εμείς οι θεατές καταλήγουμε στις μεταχρονισμένες προστακτικές μόνο όταν φεύγουμε νηστικοί από το θεατρικό τραπέζι.

Η παράσταση της ΕΘΑΛ θα μείνει στη μνήμη μας με την εντυπωσιακά ολοκληρωμένη μορφή που έφτιαξε προς δική μας και τη δική του τέρψη ο Κώστας Καζάκας. Ο ηθοποιός πολλές φορές έχει αποδείξει την αξία του και σε δυσκολότερες περιπτώσεις. Στο ρόλο του τροχονόμου Λουκά είναι απίστευτα κωμικός, και παίζει όχι μόνο μια αυτόνομη μορφή, αλλά και την άποψη των άλλων για τον ήρωά του, τη ματιά των γύρω του.

Οι μικρότεροι ρόλοι δεν αλλάζουν το τελικό αποτέλεσμα.

Οι άνθρωποι στην τρέλα, τη σύγχυση και τη μοναξιά τους είναι το θέμα του κειμένου της Ράντου και της παράστασης του Φλωρίδη. Τα κάθεται σκηνικά του Γιώργου Παπαδόπουλου ταιριάζουν στη διάρθρωση της ζωής των ηρώων στην προ- και μεταθανάτια. Τα κοστούμια της Μαρίας Περίδου διευκρίνιζαν αποτελεσματικά τους χαρακτήρες των προσώπων του έργου. ●